

Arrest

nr. 196 747 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. PIRARD
Rue Tisman 13
4880 AUBEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. PIRARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 5 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 september 2014 een beslissing, waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 23 oktober 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Op 26.01.2013 werd betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met een inreisverbod voor drie jaar betekend. Dit inreisverbod werd hem gegeven omdat hij op heterdaad betrapt was op zwartwerk en omdat hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 18.10.2012 betekend werd. Het inreisverbod werd niet opgeschort of opgeheven. Bijgevolg mag betrokkene zich niet op het Schengen grondgebied bevinden gedurende een periode van drie jaar. Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden. Bijgevolg kunnen de aangehaalde elementen – namelijk dat betrokkene hier als minderjarige verbleven heeft en school gelopen heeft, dat hij geregulariseerd werd in het verleden, dat hij als minderjarige zijn ouders moest volgen naar het land van herkomst en geen andere keuze had, dat betrokkene een nauwe band heeft met België en geen band zou hebben met Kazachstan, dat hij gediscrimineerd zou worden in het land van herkomst, dat bij een terugkeer art. 6 van het EVRM en art. 17 en 26 van het BULO geschonden zouden worden, dat er geen diplomatieke post is in het land van herkomst, de verwijzing naar de wet van 22.12.1999, dat het lopende schooljaar niet mag worden onderbroken, en de duur van het verblijf – niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. De regularisatieaanvragen van de andere leden van het kerngezin, namelijk de ouders en broer van verzoeker, werden eveneens onontvankelijk bevonden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene zich geïntegreerd heeft; dat hij student is; dat hij hier sociale banden heeft (vrienden en kennissen) en dit aantoont aan de hand van steunbrieven; dat hij en zijn ouders werkbereid zijn en ter staving een interimcontract, een studentencontract, werkbeloftes, een bewijs van inschrijving als werkzoekende en verschillende andere documenten in verband met tewerkstelling voorleggen; dat hij recent gewerkt heeft met een studentencontract, dat hij Frans geleerd heeft en spreekt; dat hij verklaart een sterke band te hebben met België; dat gezinsleden vrijwilligerswerk zouden uitoefenen en actief zouden zijn in het verenigingsleven; dat hij een huurcontract voorlegt en diverse documenten die het verblijf in België kunnen staven - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 18 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 23 oktober 2014 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten*
- Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eendere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*
- Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 26.01.2013 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de onontvankelijkheid

Er kan – zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen – verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgens verweerder werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)*”. Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) waarvan de schending *in casu* wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De Raad merkt verder op dat het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven verzoeker niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel, gelet op het feit dat zijn situatie kan geëvolueerd zijn ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerste bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Dat er geen enkele vermelding gemaakt werd van de bijzondere situatie van de verzoekende partij in België ;

Dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, dus niet gepast is en een inbreuk uitmaakt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 ;

2. Aangezien dat de tegenpartij de elementen van de integratie, aangetoond door de verzoekende partij, niet in overweging genomen heeft ;

Dat zij zich vergenoegt te beschouwen dat de goede integratie van de verzoekende partij, geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt ;

Dat het evenwel gepast voorkomt deze elementen in overweging te nemen, hetgeen niet door de tegenpartij gedaan geweest is ;

Dat de elementen vervat in de aanvraag, voldoende de inspanningen aantonen als door de verzoekende partij gedaan, met het oog op zijn integratie ;

3. Aangezien dat de verzoekende partij het principe aanhaalt van de voorrang van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ;

Dat het Hof eraan herinnert heeft dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens integrerend deel uitmaakt van de interne gerechtelijke orde, zoals dat het geval is voor de Belgische gerechtelijke orde, waarbij de nationale rechter de verplichting heeft om het volle effect van deze normen te verzekeren, door ze, zo nodig te doen primeren op elke tegenstrijdige bepaling die zich in de nationale wetgeving bevindt, zonder daarvoor op de intrekking door de wetgever te moeten wachten (Arrest Dumitri Popescu t. Roemenië (n°2) van 26 april 2007, § 103 ; F. KUTY, « Le droit à un procès équitable au sens de la jurisprudence strasbourgeoise en 2007 », JLMB 2008, blz. 199) ;

Dat alsdan, de huidige rechtbank de verplichting heeft om elke Belgische wetgeving, die in strijd zou zijn met de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Straatsburg, naast zich neer te leggen ;

Dat ter staving van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning, de verzoekende partij niet nagelaten heeft alle stukken mede te delen, die zijn duurzame lokale verankering in België bewijzen ;

Dat sedert zijn aankomst op het Belgisch grondgebied, de verzoekende partij vele inspanningen gedaan heeft om zich zo best mogelijk te integreren bij de Belgische bevolking ;

Dat door zijn inspanningen, de verzoekende partij aantoont dat hij alzo bekwaam is voor zichzelf te zorgen ;

Dat de tegenpartij de inspanningen als geleverd door de verzoekende partij, sedert zijn aankomst in België, blijkt te negeren ;

Dat de verzoekende partij zich een sociaal en familiaal leven in België opgebouwd heeft ; dat hij geenszins wenst het milieu van zijn huidige leven te verlaten ;

Dat de inmenging als gedaan door de Belgische Staat, niet in verhouding zou staan met het doel als vervolgd, gelet op de familiale en de privé-omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt, en die blijken uit de elementen van zijn bundel ;

4. Aangezien dat men eraan herinnert dat de verzoekende partij sedert meerdere jaren in België leeft ;

Dat het geheel van zijn affectieve, sociale en economische belangen, in België zijn ;

Dat men niet kan beogen een terugkeer te eisen in het land van oorsprong, om aldaar een verblijfsvergunning te vragen teneinde eventueel terug te keren naar België ;

Dat door het tegendeel te bevestigen, de tegenpartij blijkt geen rekening te houden met de realiteiten dienaangaande ;

Dat anderzijds, de verzoekende partij het land verlaten heeft uit vrees voor een vervolging ;

Dat de tegenpartij niet de concrete situatie van de verzoekende partij geanalyseerd heeft, alzo een inbreuk plegend op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wanneer zij bevestigt dat de verzoekende partij zonder enige vrees, een verblijfsvergunning zou kunnen vragen in zijn land van oorsprong ;

5. Aangezien dat anderzijds, het gepast voorkomt te preciseren dat de verzoekende partij deel uitmaakt van een familie, samengesteld uit 5 personen : de ouders, een minderjarig kind en twee meerderjarige kinderen ;

Dat de kinderen sedert jaren school lopen in België, zodat de verplaatsing, vooral tijdens het schooljaar, als gevolg zou hebben om de studies te in gevaar te brengen ;

Dat daarenboven, het hernemen van de studies in het land van oorsprong, terwijl dat heel het schoolgaan in België plaatsgevonden heeft, in verschillende materies en vooral in een taal die verschilt van deze als gebruikt in het land van oorsprong, enkel een negatieve impact zal hebben op de ontwikkeling van de kinderen ;

Dat de tegenpartij alsdan een onmenselijke en/of vernederende behandeling zou opleggen aan de verzoekende partij, alzo een inbreuk plegend op het artikel 3 van het EVRM ;

6. Aangezien dat het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt dat :

« Een ieder heeft recht op vrijheid van vreedzame vergadering en op vrijheid van vereniging, met inbegrip van het recht met anderen vakverenigingen op te richten en zich bij vakverenigingen aan te sluiten voor de bescherming van zijn belangen.

De uitoefening van deze rechten mag aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die, die bij de wet zijn voorzien en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Dat de tegenpartij alzo een inbreuk pleegt op het artikel 8 van het E.V.R.M. ;

Dat de beslissing van de tegenpartij alzo de verzoekende partij de toepassing van het artikel 8 van het E.V.R.M. ontnemt ;

Dat tot besluit, de Belgische Staat, waar dat zij haar beslissing niet gepast gemotiveerd heeft, gelet op de persoonlijke situatie van de verzoekster, zich schuldig maakt aan een inbreuk op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede aan een inbreuk op het artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens ;

Dat alsdan, de kwestige beslissing dient opgeschorst, en vervolgens vernietigd te worden;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk is. Hierbij wordt omtrent elk van de door verzoeker aangehaalde elementen gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Aldus kan niet worden ingezien op welke wijze verweerder “geen enkele vermelding [heeft] gemaakt van de bijzondere situatie” van verzoeker in België, minstens verduidelijkt verzoeker niet met welk element geen rekening werd gehouden of aangaande welke situatie niet werd gemotiveerd. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt – onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hierbij wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de termijn om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verlaagd naar nul dagen omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder aan hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten en nog steeds illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Gelet op het gegeven dat reeds in de eerste bestreden beslissing werd gemotiveerd aangaande de specifieke situatie van verzoeker, kan niet worden ingezien waarom verweerder nogmaals omtrent deze situatie zou dienen te motiveren in het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet en wordt ook niet aangetoond door de overtuiging van verzoeker dat de bestreden beslissingen een inbreuk vormen op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In zoverre verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de beslissingen, dient deze kritiek te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder oordeelde wel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

3.5. De Raad merkt vooreerst op dat waar in de onontvankelijkheidsbeslissing wordt geoordeeld dat bepaalde aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden omdat verzoeker op 26 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar werd betekend, verzoeker deze passage van de beslissing geheel onbesproken laat. Dit motief blijft derhalve overeind.

3.6. De eerste bestreden beslissing stelt, *“De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene zich geïntegreerd heeft; dat hij student is; dat hij hier sociale banden heeft (vrienden en kennissen) en dit aantoonbaar aan de hand van steunbrieven; dat hij en zijn ouders werkbereid zijn en ter staving een interimcontract, een studentencontract, werkbeloftes, een bewijs van inschrijving als werkzoekende en verschillende andere documenten in verband met tewerkstelling voorleggen; dat hij recent gewerkt heeft met een studentencontract, dat hij Frans geleerd heeft en spreekt; dat hij verklaart een sterke band te hebben met België; dat gezinsleden vrijwilligerswerk zouden uitoefenen en actief zouden zijn in het verenigingsleven; dat hij een huurcontract voorlegt en diverse documenten die het verblijf in België kunnen staven - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Verweerder heeft derhalve duidelijk aangegeven waarom in casu de aangevoerde elementen betreffende de integratie niet konden worden weerhouden als buitengewone

omstandigheden. Aldus werden deze elementen niet zonder meer genegeerd door verweerder. De voornoemde stelling van verweerder is voorts deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont met zijn betoog dat het gepast voorkomt de elementen van integratie wel in overweging te nemen niet aan dat in zijn geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen. Het loutere gegeven dat verzoeker *“geenszins [wenst] het milieu van zijn huidige leven te verlaten”*, volstaat niet. Ook door louter de elementen van integratie te herhalen, te wijzen op de inspanningen die hij in dit verband heeft geleverd en op de stukken die hij dienaangaande heeft ingediend en te benadrukken dat hij sedert meerdere jaren in België verblijft en dat het geheel van zijn affectieve, sociale en economische belangen zich in België bevindt, toont verzoeker niet in concreto aan dat de elementen van integratie het hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn herkomstland.

3.7. Wat betreft de aangehaalde scholing dient de Raad vooreerst op te merken dat niet blijkt dat verzoeker nog belang heeft bij zijn kritiek, daar hij reeds ruim meerderjarig is, er thans reeds ettelijke schooljaren zijn verstreken sedert de aanvraag om verblijfsmachtiging en hij ook niet aantoonde thans nog langer een schoolopleiding te volgen. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker er zich toe beperkt enerzijds te stellen dat *“de kinderen”* sedert jaren school lopen in België, zodat een verplaatsing – vooral tijdens het schooljaar – als gevolg zou hebben dat de studies in gevaar worden gebracht en anderzijds dat het hernemen van de studies in het land van herkomst enkel een negatieve impact zal hebben op de ontwikkeling *“van de kinderen”*. Op geen enkele wijze gaat verzoeker concreet in op de motieven in de eerste bestreden beslissing dienaangaande, met name dat enerzijds de onderbreking van een lopend schooljaar niet kan worden weerhouden, gelet op het gegeven dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en dat anderzijds het gegeven dat hij student is, behoort tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe voldoende concreet de motieven van de bestreden beslissingen te betwisten en te weerleggen. Verzoeker kan niet van de Raad verwachten om diens betoog, dat niet is toegespitst op de eigenlijke motieven van de beslissingen, ambtshalve verder te concretiseren. Waar verzoeker bovendien nog stelt dat het *“hernemen van de studies in het herkomstland, terwijl dat heel het schoolgaan in België heeft plaatsgevonden, in verschillende materies en vooral in een taal die verschilt van deze als gebruikt in het land van oorsprong, enkel een negatieve impact zal hebben op de kinderen”*, wijst de Raad erop dat verzoeker deze omstandigheid niet heeft aangehaald in zijn verblijfsaanvraag, zodat verweerder niet kan worden verweten deze elementen niet mee in overweging te hebben genomen bij zijn beoordeling.

3.8. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn vrees voor vervolging, indien hij dient terug te keren naar zijn herkomstland, wijst de Raad erop dat verweerder dienaangaande stelde dat de aangevoerde vrees voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM louter beperkt blijft tot een bewering, die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Door thans andermaal louter een blote bewering aangaande een vrees voor vervolging op te werpen, weerlegt verzoeker geenszins voormeld motief in de eerste bestreden beslissing en toont hij geen schending aan van voormelde verdragsbepaling. In de mate dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM betreft op de negatieve impact van het hernemen van de studies in het herkomstland, kan worden volstaan met een verwijzing naar bovenstaande uiteenzetting, waaruit blijkt dat verzoeker de motieven in de eerste bestreden beslissing aangaande de scholing niet aan het wankelen brengt. Daarenboven kan verzoeker bezwaarlijk, zonder enige verdere toelichting, verwachten dat de Raad een schending van artikel 3 van het EVRM – dat beschermt tegen foltering en een onmenselijke of vernederende handeling of straffen – zou weerhouden, op de enkele grond dat de scholing in het herkomstland in verschillende materies en een andere taal geschiedt dan het onderwijs dat verzoeker alhier heeft kunnen genieten.

3.9. Voor wat betreft het gezinsleven van verzoeker, wijst de Raad erop dat tevens ten aanzien van verzoekers overige gezinsleden – met name zijn broers en ouders – een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd getroffen, evenals beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. De verplichting om het Belgisch grondgebied (tijdelijk) te verlaten, geldt derhalve voor het hele gezin. Dit volstaat reeds opdat kan

worden vastgesteld dat geen miskennen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM voorligt.

3.10. Wat betreft het aangevoerde privéleven – dat bestaat uit het geheel van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België – stelt verzoeker dat de inmenging van verweerder niet in verhouding staat met het nagestreefde doel. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoonde waarom zijn private belangen – die er in se uit bestaan verder op onwettige wijze in België te kunnen verblijven zodat hij zijn opgebouwde privéleven verder kan onderhouden – in casu zwaarder zouden dienen door te wegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, dat bestaat in het handhaven van de verblijfsreglementering. Het loutere feit dat hij reeds als minderjarige naar België is gekomen en alhier de nodige inspanningen heeft geleverd om zich te integreren, maakt niet dat de balans in zijn voordeel dient door te slaan. Verzoeker blijft in gebreke voldoende concreet aan te geven waarom zijn privéleven hem verhindert (tijdelijk) terug te keren naar zijn herkomstland. In deze blijkt uit het administratief dossier bovendien dat verzoeker, net zoals zijn ouders, heeft aangegeven in juli 2006 te zijn teruggekeerd naar Kazachstan en aldaar te hebben verbleven tot hij op 19 oktober 2011 terugkeerde naar België. Aldus blijkt dat verzoeker voor een periode van vijf jaar is teruggekeerd naar zijn herkomstland, zodat niet zonder meer sprake is van een thans meerderjarige vreemdeling, die ononderbroken sedert zijn minderjarigheid in België heeft verbleven. In deze merkt de Raad bovendien nog op dat de aangehaalde elementen van integratie geen zodanig bijzondere feiten of omstandigheden uitmaken dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit verzoeker hier te lande het verblijf toe te staan. Losstaand van het schrijven van verweerder van 25 juni 2007, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarin daadwerkelijk instructies werden verstrekt om verzoeker in het bezit te stellen van een tijdelijke verblijfsmachtiging, wijst de Raad erop dat verzoeker – die op het ogenblik van voormeld schrijven reeds opnieuw in zijn herkomstland verbleef – sedert zijn tweede binnenkomst in België in 2011 geen enkel vooruitzicht op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden meer heeft gehad. Aldus werd het opgebouwde privéleven grotendeels opgebouwd in illegaal verblijf, wat zich aandient als een *'fait accompli'*, waaromtrent verzoeker niet redelijkerwijze de verwachting kan hebben dit te kunnen verderzetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om op het Belgische grondgebied te verblijven. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoeker maakt weliswaar het voorwerp uit van een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar, doch het staat hem vrij zijn grieven ontleend aan artikel 8 van het EVRM te laten gelden bij een eventueel opheffings- of opschortingsverzoek van het inreisverbod vanuit zijn land van herkomstland (cf. RvS 1 juni 2017, nr. 12 462 (c)). Het staat verzoeker dan ook vrij, hetzij na het verstrijken van de geldingsduur van het inreisverbod, hetzij na het verkrijgen van de opheffing of opschorting hiervan, een aanvraag om machtiging in te dienen – zich hierbij beroepend op de aangehaalde elementen van integratie – in zijn herkomstland. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.11. Waar verzoeker stelt dat de Raad de verplichting heeft om elke Belgische wetgeving, die in strijd zou zijn met de bepalingen van het EVRM, naast zich neer te leggen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op zich noch de invulling die er in casu door de verwerende partij aan werd gegeven, strijdig is met de artikelen 3 en 8 EVRM.

3.12. Verzoekers overtuiging ten slotte dat “*de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden*”, dat geen rekening werd gehouden “*met de situatie van verzoekster (sic)*”, dat de verwerende partij heeft nagelaten onderzoek te verrichten naar de “*reële feitelijke situatie van de verzoekende partij*” en dat “*men niet kan beogen een terugkeer te eisen in het land van oorsprong*”, kan de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA